

POSTANOWIENIE

23 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 23 września 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B. Z.

przeciwko Prezydentowi Miasta S. i Miastu S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej B. Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 21 października 2022 r., I ACa 1331/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Miasta S. koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił pozew B. Z. przeciwko Prezydentowi Miasta S., oddalił powództwo B. Z. przeciwko Miastu S. i orzekł o kosztach postępowania. Apelacja powoda została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21 października 2022 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy w sytuacji, gdy pierwotnym zdarzeniem, z którego wynika szkoda, jest występki lub zbrodnie, zaś sprawca występków lub zbrodni pozostaje niewykryty, do roszczeń poszkodowanego kierowanych w stosunku do podmiotu, gospodarującego odpadami z wypadków w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 13 ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2013 r. poz. 21), w tym również organu wydającego decyzję nakładającą obowiązki dotyczące gospodarowania odpadami z wypadku na podstawie art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 101 ust. 5 tej ustawy, znajduje zastosowanie art. 442¹ § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występków, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, czy też stosuje się art. 442¹ § 1 k.c.

W nawiązaniu do przytoczonej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów nauki, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14). Zagadnienie prawne powinno ponadto pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, stanem faktycznym, podstawą prawną i motywami rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, czego jednak nie sposób dostrzec w tej sprawie. Rozwianie przedstawionych przez skarżącego wątpliwości prawnych nie miałoby wpływu na rozpoznanie skargi powoda, albowiem podstawą odpowiedzialności pozwanego Miasta S. (tylko ten pozwany został wskazany w skardze) nie jest czyn stanowiący przestępstwo, za który pozwany miałby odpowiadać. Podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej jednostki samorządu terytorialnego sam powód upatruje bowiem w art. 417 k.c. oraz w naruszeniu, w jego ocenie, obowiązków ciążących na pozwanym z mocy ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (jedn. tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1587).

W tym stanie rzeczy, wobec niewykazania przez skarżącego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania, orzeczono, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje podstawę w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4

pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.:Dz. U. z 2023 r. poz. 1935).

[SOP]

[ms]